

PESTE ACOPERIȘURI

»CA EI SĂ CAUTE PE DUMNEZEU ȘI SĂ SE SILEASCĂ SĂ-L GĂSEASCĂ BÂJBÂIND, MĂCAR CĂ NU ESTE DEPARTE DE FIECARE DIN NOI.« – Faptele Apostolilor 17.27 –

„Adu-mi din nou mașina de găurit și cutia cu scule din magazie!”, cere tatăl lui Roy. În sfârșit toate mobilele sunt asamblate și toate tablourile atârnă pe pereți. Dar cu toate acestea Roy încă nu se simte ca acasă, nici într-un caz. Totul este altfel: mirosurile, zgomotele, oamenii. S-au mutat din marele oraș Hamburg într-un orașel liniștit de pe malul Rinului de Sus. „Acesta este un șoc cultural”, a spus mama lui Roy, râzând. Ea este întotdeauna voioasă și se simte bine oriunde. Roy este ca tatăl lui, închis și nu-și găsește locul nicăieri. Dar nici singur nu-i place. Dar oare cui îi place să fie singur? „Nu visa!”, îl avertizează tatăl. Roy îi ia în tăcere din mână lada grea cu scule. Tatăl său arată obosit. Ultimele săptămâni au fost grele pentru toți. Roy deschide cu cotul ușa locuinței. Familia Martin locuiește la etajul trei. Casa scârilor este lată și are vedere largă, este modernă și luminoasă, dar în același timp pare moartă, fără personalitate. Roy cară lada cu scule două etaje mai sus. O scară îngustă și întunecoasă duce la magazie. În fond, de ce-ar trebui să vrea proprietarul să renoveze aici sus? Roy depozitează mașina de găurit și lada cu scule în compartimentul de lemn cu numărul 17, care este al lor, apoi se așează pe pervazul scund al ferestrei și privește în jos. Sub el se întinde acoperișul plat al clădirii învecinate, iar deasupra lui se vede un petec din cerul de peste oraș. Oare acolo sus chiar locuiește Dumnezeu? Sau măcar cineva care să privească ce se petrece aici jos? La acest lucru se gândește Roy adesea, pentru că nu poate să creadă ce susține tatăl său: că pământul se învârtește fără scop și fără motiv. Cu siguranță trebuie să existe Cineva care ține totul în mâna Lui, Cineva care este veșnic.

»DUMNEZEU A FĂCUT TOTUL PENTRU UN SCOP AL SĂU.« – Proverbe 16,4 - Roy privește prin fereastra mansardei blocului în care locuiește. Oare de ce îl preocupă așa de mult întrebarea: dacă viața lui are într-adevăr vreun rost? El se întreabă adesea de unde vine și unde se duce. Este oare o întâmplare că el, Roy, există? Toți oamenii de pe strada lui, din orașul lui, de ce trăiesc? Să produci, să muncești, puțin timp liber, carieră sau șomaj, asta este totul? Sau mai există și altceva în dosul acestor lucruri? Sau are Dumnezeu un plan cu ele? Dar, de fapt, există Dumnezeu? Deodată Roy observă cu coada ochiului o mișcare, ca o umbră, foarte aproape de marginea terasei de sub mansardă, care era îngrădită cu un perete scund și cu o balustradă. Roy s-a uitat curios afară. Nu, nu-i nimic. Sau totuși este? Roy deschide cu grijă fereastra veche de lemn. Fereastra s-a deschis cu ușurință, apoi Roy s-a cățărât afară și a sărit pe terasă. Dalele terasei au scos un sunet înfundat sub tălpile lui. Roy se strecoară de-a lungul peretelui și aruncă o privire iscoditoare după colț. Erau doi băieți, nu, trei, ba patru, cam de vârsta lui, care i-au întors spatele. Unul dintre ei se sprijinea de balustradă. Geaca lui avea pe ea un desen cu un vultur. Ceilalți băieți ședeau pe zid, deasupra străzii. Cel de la balustradă se întoarce dintr-odată. Roy face un pas înapoi, speriat. Prea târziu. Băiatul l-a văzut și l-a târât afară din ascunzătoare. „Nouă nu ne place deloc când ne spionează cineva.” Șuieră el.

»CĂCI CINE SE APROPIE DE DUMNEZEU, TREBUIE SĂ CREADĂ CĂ EL ESTE.« – Evrei 11.6 – Roy s-a eliberat cu o mișcare nervoasă a mâinii. „Eu n-am spionat.” „A, nu?” „Eu locuiesc în casa de dincolo și am văzut că este cineva aici, pe acoperiș.” „La așa ceva nu te-ai fi gândit, șefu”, zice ironic unul dintre băieți. Băiatul cu geacă dă din umeri. „Ceilalți oameni care locuiesc aici, urcă aici pe acoperiș o dată la zece ani.” „Aveți ceva de ascuns?”, îi scapă lui Roy. „Fii atent, omule, că te aruncăm de pe acoperiș”, pufăie furios „șeful”. „Pur și simplu nu ne place când cineva se bagă în treburile noastre.” „Asta nu-mi place nici mie, în orice caz”, recunoaște Roy. „Cine știe, poate ești și tu ca noi.” „Poate.” „Dar asta nu se poate spune așa, pur și simplu”, se bagă acum în vorbă unul dintre ceilalți băieți. Era un flăcău palid și înalt, cu părul galben ca paiul. „O probă de acceptare în grupul nostru tot trebuie să dai.” „Și dacă nici măcar nu vreau să

fac parte din grupul vostru?” „Lașule!” Roy face furios un pas spre blond. „Lasă, Franki!”, zice șeful. „Doar n-o să-mi fie frică de examenul vostru de acceptare. O probă de curaj?” Șeful strânge din ochi. „Da, nimic greu. Hai cu mine!” Roy îl urmează pe băiat până în partea cealaltă a acoperișului. Lângă blocul lor de locuințe era o stradă îngustă, iar dincolo de stradă se înălța acoperișul unui bloc cu magazine, cam la același nivel cu al acoperișului lor. Străduța este lată de doi metri, poate doi și jumătate. „Ai curaj?”, întreabă Franki. Roy se uită jos. Spre necazul lui, el face parte dintre oamenii care au rău de înălțime. Și dacă ar sări și ar cădea de la etajul al cincilea? Atunci totul s-a terminat? Sau? Dar dacă, totuși, după moarte nu se termină totul? El unde va fi atunci? Și dacă există într-adevăr Dumnezeu? Ce se întâmplă atunci? Și Roy își dorește în clipa aceasta să-și fi lămurit demult răspunsul la această întrebare.

»TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI DIN NOU!« - Ioan 3.7 – „Asta nu trebuie să hotărâm azi.” Se bagă acum în vorbă un alt băiat, un tip mai mic, cu păr roșcat. „Încălțat cu pantofi n-are nicio șansă. Să se încalțe cu pantofi de sport sau așa ceva.” Aducă el. Roy coboară privirea la papucii cu care era încălțat. „Măine după-amiază la patru, dacă nu plouă”, hotărăște șeful. „E bine, Starko”, zice Franki. „Asta și-așa n-are curaj.” „Și voi?”, întreabă Roy agresiv. „Voi ați sărit?” „Nu, dar noi ne cunoaștem demult, de când ne aducem aminte, așa stă treaba.” „Lașule!” Vorba asta încă îi răsună lui Roy în urechi în timp ce se cațără înapoi în magazie și închide cu grijă fereastra și ușa. În dimineața următoare, la școală, nu-i atent. Apoi fuge până acasă prin ploaia torențială. Semaforul pentru pietoni este roșu. În fața lui oprește o mașină, gata s-o ia la stânga. Este un Golf vechi. Pe geamul din spate al mașinii era lipită o panglică cu inscripție. Fără voia lui, Roy privește într-acolo cu atenție. „ISUS HRISTOS – singura șansă a vieții”, iar dedesubt scria cu litere mai mărunte: „Citește Biblia, căci este Cuvântul lui Dumnezeu.” „Cuvântul lui Dumnezeu?” „Oho! Aceasta este o promisiune grozavă!”, își zice Roy interesat și în același timp sceptic. Aceasta ar însemna, în primul rând, că există Dumnezeu și în al doilea rând că El vorbește cu oamenii. Dar dacă ar fi așa, de ce el n-a auzit niciodată despre așa ceva? Golful vechi a cotit prin fața lui și a intrat pe strada Wasmann. Roy a văzut doar puțin profilul unui bărbat tânăr. Ar vrea să alerge după mașină și să-l întrebe pe șofer.

»PENTRU CĂ AI PREȚ ÎN OCHI MEI, PENTRU CĂ EȘTI PREȚUIT ȘI TE IUBESC.« – Isaia 43.4 - Ziua probei de curaj: săritura lui Roy peste acoperișuri. Imediat după prânz ploaia s-a oprit, iar soarele s-a ivit printre nori. „Tot una!”, s-a hotărât Roy. Gândurile îi gonesc sălbatic prin minte. Doar nu-i obligat să urce pe acoperiș la ceilalți. Cel mai bine ar fi să uite că i-a întâlnit vreodată pe Starko și pe ceilalți. Dar cu cât limba ceasului său de mână se apropia de ora patru, cu atât mai neliniștit devenea Roy. Pur și simplu să se eschiveze? Dar dacă sare și-și frânge gâtul? Dar doi metri și jumătate nu este mult; la săritura în lungime sare cu ușurință patru metri. Cu elan, bineînțeles; dar de pe loc? Dar dacă totuși există Dumnezeu? Ce ar gândi EL despre faptul că Roy își riscă viața pentru o prostie de probă de curaj? Neliniștea și haosul din gândurile lui Roy devin tot mai mari. „Doamne, dacă Tu ești, dă-mi cumva puterea să nu sar. Dacă viața mea are vreo valoare pentru Tine, atunci ajută-mă!”, zice Roy. El nici nu și-a dat bine seama că a spus prima rugăciune din viața lui. Ceasul din turnul bisericii din apropiere a bătut ora patru. Roy încalță pantofii de alergare cu tălpi aderente, apoi părăsește în liniște locuința, urcă etajele și se cațără pe acoperiș. Starko, Franki și ceilalți doi îl așteptau deja. „Ei, cu genunchii tremurând ai ajuns mai greu?”, batjocorește Franki, aruncând o privire de întărâtare pe ceas. „Fanfaron prost!”, șuieră Roy printre dinți, furios. Roy aleargă cu pași mari până la marginea acoperișului, strânge din ochi, măsoară cu privirea marginea acoperișului de dincolo și...

»TE LAUD CĂ SUNT O FĂPTURĂ AȘA DE MINUNATA!« – Psalmul 139.14 – Roy s-a angajat într-o probă de curaj foarte periculoasă, cu toate că el nici n-o prea ia foarte în serios. Dar ceilalți l-au numit laș, iar el nu permite să se spună despre el așa ceva. Anual se rănesc foarte mulți copii și tineri din cauza probelor de curaj. Unele se sfârșesc chiar mortal. Dumnezeu nu vrea ca tu să-ți riști viața prin activități periculoase. Viața ta este prețioasă și unică. Și Dumnezeu are foarte multe de gând cu ea, chiar dacă tu acum ești încă foarte departe de Dumnezeu. Dar dacă tu

crezi în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, atunci EL va pune viața ta în rânduială cu Dumnezeu, îți va ierta vina și-ți va da o mulțime de sarcini interesante pe care să le împlinești și care-ți vor aduce mai mult folos decât o oarecare probă de curaj, care-ți dă doar o falsă bucurie.

»TE LAUD PENTRU CĂ M-AI ASCULTAT, PENTRU CĂ M-AI MÂNTUIT!« – Psalmul 118.21 – Roy este foarte aproape de saltul peste acoperișuri – proba lui de curaj care-i pune viața în pericol. Deodată Roy simte o mână pe braț, care-l ține strâns și-l trage înapoi. Este Franki. „Lasă prostiile! Noi te credem și-așa că ai fi sărit cu adevărat”, zice el. „Într-adevăr, ai curaj.” Nu, Roy nu se simte deloc curajos în clipa aceasta. Stomacul i se revoltă, dar în același timp toată ființa lui este cuprinsă de o mare ușurare. Și nu-i vine să creadă. Tocmai Franki l-a împiedicat să sară, tocmai Franki. „Mulțumesc, Doamne!”, murmură el. „Ce-ai zis?”, întreabă Starko interesat. Roy a ezitat o secundă, dar nu mai mult. „M-am rugat.” Dar Starko n-a râs de el, ci doar a ridicat din sprâncene. „Povestește!”, cere el. Băieții se retrag la umbra magaziei. Starko șade pe zidul scund, în fața balustradei. Franki, băiatul cu părul roșcat și un tânăr pe care ceilalți îl numesc Jake, stau deoparte, neutri. „Te-ai rugat?”, întreabă Starko încă o dată. Fața lui este de nepătruns. Roy nu-i poate pătrunde gândurile. „L-am rugat pe Dumnezeu să mă împiedice să sar dacă El există și dacă viața mea are vreo valoare pentru El.” Starko stă o clipă foarte liniștit. „Cool, omule!”, zice apoi.

»ȘI-I VOR PUNE NUMELE EMANUEL, CARE TĂLMĂCIT ÎNSEAMNĂ: DUMNEZEU ESTE CU NOI.« - Matei 1.23 - Au trecut câteva zile. Roy a mai văzut o dată mașina cu panglica inscripționată pe geamul din spate. Citește Biblia, căci ea este Cuvântul lui Dumnezeu! Această frază îi umblă prin cap. Oare o fi ceva de găsit în biblioteca școlii? În comparație cu vechea lui școală, da, Roy trece încet de-a lungul rafturilor: bio, fizică, mate, iar în partea cealaltă: istorie, geografie, germană, politică, religie. Roy găsește un NOUL TESTAMENT și un volum format îngust: „Introducere în studiul biblic – ajutor în citirea Bibliei”, și împrumută ambele cărți. După ore Roy nu mai are răbdare. Totuși își face întâi temele apoi deschide nerăbdător Biblia. „Evangelia după Matei. Cartea neamului lui Isus Hristos.” Ce frază ciudată! „Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov ...” Și continuă așa mai bine de jumătate de pagină. Dar apoi – istoria cu nașterea lui Isus a mai auzit-o. La religie? Roy nu mai știe exact. Citește încordat mai departe. Textul este așa ... așa, din cu totul alt timp. Dar textul îl impresionează profund. Este oare vorbirea deslușită? Roy se simte atins de ceea ce citește. Deodată se deschide ușa camerei sale. „Aici erai! Mama a strigat deja de trei ori că cina este gata. Ce citești așa de interesant?”

»DUMNEZEU I-A ZIS: EU SUNT DUMNEZEUL CEL ATOTPUTERNIC.« – Geneza 35.11 - Roy îi întinde tatălui său Noul Testament, fără să spună niciun cuvânt. „Biblia? Na, dacă așa vrei tu!” Tatăl lui i-a întors spatele disprețuitor și acest lucru l-a lovit oarecum mai tare decât dacă s-ar fi înfuriat. „Tu știi ce gândesc eu despre religie. Aceasta este pentru cei slabi, care au nevoie de cârje.” Roy își adună tot curajul: „Eu cred că aici nu este vorba despre religie. Este vorba despre Dumnezeu și despre mine.” Tatăl lui l-a privit fix și n-a mai zis nimic. La cină atmosfera este apăsătoare. Tatăl lui Roy privește mohorât drept înainte. Despre Biblia de pe biroul lui Roy nu mai vine vorba. A doua zi, când Roy a ajuns acasă de la școală, Franki și Jake pierdeau timpul la parterul blocului. „Hei, tu ești acum unul de-al nostru”, zice Franki. „Să vii la noi!” Roy dă afirmativ din cap, deși nu prea are chef. După-amiază s-a cățărat afară, pe acoperiș. Starko și ceilalți sunt deja acolo și discută. Lângă Starko era un radio de unde se auzea o muzică în surdină. Roy se așează lângă Starko. „De fapt, ce faceți voi, așa, aici sus?”, întreabă Roy. „Păi, doar vezi și tu.” Răspunde Franki. „Iar vinerea bem întotdeauna bere aici.” „Bere? Nuuu”, zice Roy. „Nu cu mine! Eu nu le am cu: droguri, fumat, alcool. Și mai bine nici nu încep cu ele.” Starko îl privește cu interes crescut. „Dar ce este important pentru tine?”

»CUVÂNTUL TĂU ESTE O CANDELĂ PENTRU PICIOARELE MELE ȘI O LUMINĂ PE CĂRAREA MEA.« – Psalmul 119.105 - Nu, Roy nu vrea să aibă de-a face cu băutul și fumatul. Acest lucru îl interesează pe șeful Starko. Dar ceilalți cred că asta este ceva cam aiurea. Franki

strigă: „Omule, așa o să mori de plictiseală.” Apoi își ia doza de Cola și o azvârle plin de furie pe acoperișul de peste drum, astfel încât conținutul dozei țâșnește în sus și se prelinge în jos pe peretele casei. „Idiot!”, zice Starko. Franki râde. „Ce este important pentru tine?”, scormonește Starko mai departe. Roy privește în sus spre cerul albastru al după-amiezii. „Mă întreb dacă viața mea are vreun sens și dacă are, care este acela?” „Și unde se poate găsi sensul vieții?”, întreabă Starko puțin batjocoritor. „Am luat ieri o Biblie de la bibliotecă. Poate găsesc răspunsul în ea.” „Filozof și pastor!”, îl tachinează roșcatul. „Ești sigur, șefule, că ăsta este potrivit pentru clubul nostru?” „Mai tăceți odată din gură!” „Sunteți plictisitori!” Jake, Franki și roșcatul se cară ridicând din umeri și pufăind. „Șezi!”, zice Starko și închide radioul. Roy se sprijină de balustradă și privește în jos. „Și tu crezi că vei găsi un sens în cartea aceea veche și neagră?”, întreabă Starko fără ocolișuri. „Cred că da. – Dar tu?” „Ce?” „Tu nu cauți un sens?”, și arată în jos, spre stradă, spre circulație, spre fluxul de oameni din strada cu magazine, spre trecătorii care de sus păreau niște furnici. „Mie îmi place aici sus. De aici vezi lucrurile după care aleargă toți, în adevărata lor mărime: mici și zbârcite, numai bune să scuipi pe ele.” „Dar vezi și un enorm cer albastru.” „Asta este adevărat.”

»ISUS HRISTOS SPUNE: „VĂ LAS PACEA. VĂ DAU PACEA MEA.« – Ioan 14.27 – „Mai ies puțin afară”, zice Roy seara. „Bine.” Răspunde tatăl său. Roy a citit deja trei ore din partea ciudată a Bibliei, numită EVANGHELIA DUPĂ MATEI. El simte acum că trebuie întâi să-și limpezească gândurile în legătură cu ceea ce a citit. Roy urcă la mansardă și se strecoară afară, pe acoperiș. Soarele de seară este foarte jos, iar zidurile magaziei fac umbre ascuțite. Roy se așează pe zid și scoate Noul Testament. Apoi apleacă ușor capul, ascultând. Ce zgomot se aude? Seamănă cu un sughițat. Roy privește în sus. Strâns lipită de zidul magaziei șade chircită o făptură, jalnică și tremurând ca un morman de nefericire. Este Starko. Dintr-un salt ajunge Roy lângă el. „Omule, ce s-a întâmplat?” Starko privește în sus. „Cară-te! Dispari! Valea!” Roy se simte neajutorat. El simte cât de disperat este Starko. Ce-ar putea face? Atunci privirea îi cade pe cartea din mână și o deschide la pasajul care l-a impresionat mult. Se așează lângă Starko. Isus spune: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.« Starko se îndreaptă și-și lipește fața de zidul rece al magaziei. „Citește mai departe!”

»FIINDCĂ ATÂT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA, CĂ A DAT PE SINGURUL LUI FIU, PENTRU CA ORICINE CREDE ÎN EL SĂ NU PIARĂ, CI SĂ AIBĂ VIAȚA VEȘNICĂ.« – Ioan 3.16 - A doua zi, în timp ce Roy venea de la școală, vechiul Golf alb tocmai parca pe cealaltă parte a străzii, în fața unui magazin. Roy așteaptă nerăbdător ca semaforul să se facă verde. Roy citește din nou inscripția de pe panglica de pe geamul din spate al mașinii. Iată că iese șoferul din magazin. „Scuzați-mă!”, spune Roy. „Ce înseamnă textul de pe mașina dumneavoastră?” Bărbatul tânăr îl privește surprins pe Roy. „Isus Hristos – unica șansă a vieții – aceasta înseamnă că trebuie să crezi în Isus, pentru că numai EL dăruiește o șansă vieții.” „Cum adică să cred?” „În mod normal noi suntem cu toții foarte departe de Dumnezeu.” Roy dă afirmativ din cap. Acest lucru îi este clar. „Dar pentru că Dumnezeu ne iubește, a găsit o modalitate. EL L-a trimis în lume pe propriul Său Fiu, pe Isus.” „Am citit despre acest lucru.” „Isus ne-a pus pe toți în rândulială cu Dumnezeu. EL a murit pentru noi. Dumnezeu poate acum să ierte toată vina din viața ta și să-ți dăruiască o viață cu totul nouă.” Lui Roy i se învârtea totul în cap. „Ai o Biblie?”, întreabă bărbatul cel tânăr. „Da.” „Uite, ai aici numărul meu de telefon. Poți oricând să mă vizitezi sau să mă suni dacă ai întrebări.” Roy dă din cap. „Pot să cred așa, pur și simplu în Isus și atunci sunt pe fir cu Dumnezeu?” „Da, ajunge o simplă rugăciune în care Îl rogi pe Dumnezeu pentru iertare că ai trăit până acum foarte departe de EL și că ai acționat împotriva voinței Sale. Apoi Îl rogi ca Isus să vină în viața ta, astfel ca tu să poți face voia Sa de acum încolo.” Roy merge acasă emoționat, dar și foarte ușurat într-un fel. El simte că aceasta este calea spre o viață plină de sens, pe care o caută deja de atâta timp! Despre acest lucru trebuie să vorbească neapărat cu prietenul său, Starko.